

сиромашкитѣ дѣца, като Сиропиталище подѣ управлението и надзора на учитель Атанасъ Ивановъ и Христия Стойновъ Шиваровъ Старо-Загорчени, издържано отъ страна на правителството съ помощи отъ Россия и отъ гражданитѣ, а за главенъ членъ отъ комиссията, която имаше грижата да настанява бѣжанцитѣ въ Търново вътрѣ и въ Горна и Долна Ряховица бѣше Брата Иванчо Хад. Пенчовъ съ други още помощници, които нѣможахъ да изуча. Въ Свищовъ сжщо тѣй да ли е имало сиропиталище на малкитѣ дѣца въ видѣ на училище, нѣмога каза положително, а колкото за помощи, храна и облѣкло за бѣднитѣ, тамъ сж се раздавали отъ особена комиссия, която състояла отъ двама Русци, една докторъ, и отъ покойнитѣ свещеници: попъ Иванчо Карабурунски, П. Станчо св. Николски и М. Д. Балабановъ, Дечо Георгиевъ, Стеф. Н. Саллабашевъ и др. нѣкои, отъ които горнитѣ четрима сж отъ Стара-Загора и тамъ сж вѣчно починали прѣзъ лютата зима на свършването ѝ, само първитѣ двама свещеника.

Умразата на тамкашнитѣ Българи «Загорци» бѣше до толкова голѣма и неисказана, щото тѣй имахъ отвръщениѣ отъ всичкитѣ ни бѣжанци отъ каквото съсловие и да бѣхъ тѣ. Туѣ се доказва оттова, гдѣто веднѣжъ отивамъ въ Търново прѣзъ мѣсяцъ Ноемврия да купя отъ Книжарницата нѣкои книжки за дѣцата, та прѣдварително отидохъ на единъ Българинъ на дюкяна, който е срѣщу първата чухмя и главната долна ниска улица въ Търново, въ махалата, която стана жертва при дохаждането на Българския Князь отъ пожаръ, да го попитамъ имали тебеширъ (кредя) за проданъ или не. Отговори ми че има. — Колко пари една котийка? — Каза ми 4 гроша. — Чи не е ли скъпа и много? — Не е. — Нѣможе ли 100 пари една, — защото тѣ понапрѣдъ се продавахъ 50—60 пари котийката? — Той го добѣя тогава и ми отговори стреснато: «махпете се вие отъ дюкяна ми, бѣгалци на ли стѣ, научахте се да искате, че и безъ пари да ви дадатъ, ше замите.» Послѣ прибави: «но-добрѣ да бѣхъ ви ибили и изсѣкли до единъ Турцитѣ въ Ески-Загора, че да недохаж-